

De små grønne

I vinduet stod et rosentræ, nys var det ungdomsfriskt, nu så det sygeligt ud, det led af noget. Det havde fået indkvartering der åd det op. Forresten meget honnet indkvartering i grøn uniform.

Jeg talte med en af de indkvarterede, han var kun tre dage gammel og allerede oldefar. Ved du hvad han sagde? Sandt var det hvad han sagde, han talte om sig og hele indkvarteringen. »Vi er det mærkeligste regiment af jordens skabninger. I den varme tid føder vi levende unger, vejret er jo da godt. Vi forlover os straks og holder bryllup. Mod den kolde tid lægger vi æg, de små ligger lunt. Det viseste dyr, myren, vi har megen agtelse for den, studerer os, vurderer os. Den æder os ikke straks, den tager vore æg, lægger dem i sin og familiens fælles tue, underste etage, lægger os med kendskab og nummer, side om side, lag på lag, at hver dag en frisk kan springe ud af ægget. Så sætter de os i stald, klemmer os over bagbenene, malker os så vi dør. Det er en stor behagelighed! Hos dem har vi det yndeligste navn: »søde lille malkeko!« Alle dyr med myreforstand nævner os således, kun menneskene, og det er os en krænkelser, det er til at miste sin sødme over – kan De ikke skrive derimod, kan De ikke vise dem til rette, disse menneskene – De ser så dumt på os, ser med sudle øjne fordi vi spiser et rosenblad mens de selv æder al levende skabning, alt hvad grønnes og gror. De giver os det foragteligste navn, det væmmeligste navn, jeg nævner det ikke, uh! Det vender sig i mig! Jeg kan ikke sige det, i det mindste ikke i uniform, og jeg er altid i uniform.

Jeg er født på rosentræets blad. Jeg og det hele regiment lever af rosentræet, men det lever igen i os, der hører til den højere stillede skabning. Menneskene tåler os ikke, de kommer og dræber os med sæbevand. Det er en fæl drik! Jeg synes at jeg lugter den. Det er forfærdeligt at blive vasket når man er født til ikke at vaskes!

Menneske! Du som ser på mig med de strenge sæbevandsøjne. Tænk over vor plads i naturen, vor kunstige udstyrelse i at lægge æg og levere unger. Vi fik velsignelsen: »at opfylde og formere!« Vi fødes i roser, vi dør i roser. Hele vort liv er poesi. Hæft ikke på os det navn du finder mest væmmeligt og stygt, det navn – jeg siger det ikke, nævner det ikke! Kald os myrens malkeko, rosentræets regiment, *de små grønne!*«

Og jeg, mennesket, stod og så på træet og på de små grønne hvis navn jeg ikke skal nævne, ikke krænke en rosenborger, en stor familie med æg og levende unger. Sæbevandet jeg ville vaske dem med, for jeg var kommet med sæbevand og onde hensigter, vil jeg nu piske og blæse i skum, puste sæbebobler, se på den pragt, måske ligger der et eventyr i hver.

Og boblen blev så stor med strålende farver, og der lå i den ligesom en sølvperle på bunden. Boblen svajede, svævede, fløj mod døren og brast, men døren sprang op, og der stod eventyrmor selv.

»Ja, nu kan *hun* fortælle bedre end jeg om – jeg siger ikke navnet! – de små grønne!«

»Bladlus!« sagde eventyrmor. »Man skal nævne enhver ting ved sit rette navn, og tør man det ikke i almindelighed, så skal man kunne det i eventyret!«